

Phần 12

Chương 34

Diệp Trì không hiểu lắm về suy nghĩ của vợ hắn, nhưng thông qua chuyện hôm qua đưa gạo và mì, dường như đã rõ hơn một chút, đó chính là bản chất bên trong của vợ hắn, là loại kiêu ngạo của những người có học, ý tứ gần giống như không muốn nhận đồ bố thí.

Nếu là Diệp Trì trước kia, liền cảm thấy lúc này thật sự là con mẹ nó đồ cứng chó, chết đói tới nơi rồi mà còn bày đặt, đó chính là nếu thật sự đói khát, hắn không tin còn có thể thanh cao, mười ngày không cho cơm ăn, hắn cũng không tin còn cốt khí để nói chuyện, không chừng thử ném cái bánh bao liền có thể quỳ xuống đất gọi cha ruột, trên đời này sẽ không có chuyện cốt khí, nếu có cũng chỉ là sĩ diện cãi láo, ăn no rửng mỡ, không có chuyện gì làm thì làm chuyện để ý.

Nhưng cốt khí như vậy lại có trên người vợ hắn, Diệp Trì liền cảm thấy dễ thương hơn, lúc vợ hắn lạnh mặt mím môi nhìn hắn, Diệp Trì thậm chí cảm thấy còn cưng yêu hơn bình thường, đương nhiên, lúc vợ hắn cười vẫn là xinh đẹp nhất, bởi vì không thường cười, cho nên mỗi một lần cười đều khiến hắn có cảm giác vui mừng.

Diệp Trì qua hai mươi năm nay, cơ bản mỗi một ngày đều là thuận theo tính khí của hắn, muốn hắn nhân nhượng người khác, không có cửa đâu, trừ phi hắn cam tâm tình nguyện, những lời này nói đến điểm quan trọng rồi, nhưng hắn hôm nay cam tâm tình nguyện, cho dù vợ hắn sĩ diện cãi láo, hắn cũng cam tâm tình nguyện thuận theo tính cách của nàng, thân quý cũng không có cách.

Vợ hắn nói, gói còn dư thì trả lại chỗ cũ, liền trả lại, vợ hắn nói, dùng bao nhiêu thì căn cứ vào giá mà trả tiền, hắn bảo Đắc Lộc lo chuyện này, vợ hắn nói, sau này lại làm chuyện gì cũng phải thương lượng với nàng trước, Diệp Trì vừa nghe đến sau này lập tức cảm thấy bầu trời hết sức sáng lạn.

Vợ hắn nói, cảm ơn hắn hỗ trợ tu sửa phòng ở, Diệp Trì vội vàng phát tay nói: “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, là ta nên làm.” Sau đó một đám tiểu tử chung quanh hặc hặc nở nụ cười.

Thời Tiêu cũng cảm thấy, có lẽ trước kia nàng có thành kiến với hắn là sai, cho dù hắn là một tên hoàn khổ, nhưng chí ít cũng có một trái tim thành thật lương thiện, lúc này hắn nhếch môi cười như một hài tử ngây ngô, dường như chỉ cần nàng khen ngợi một câu cũng có thể lấy lòng hắn.

Chỉ có điều, chung quy hắn và nàng không phải là người cùng đi trên một con đường, cho dù làm bằng hữu bình thường cũng không thích hợp, đây không phải môn đăng hộ đối, đây là phân chia cao thấp, giàu nghèo, địa vị cao thấp,

bọn họ sinh ra chính là không giống nhau, cho dù nhà nàng không bị hỏa hoạn như trước kia, cũng không nghĩ tới trèo lên nhà quyền quý.

Hôn sự với Minh Chương, nếu không phải năm ấy phụ thân Minh Chương kiên trì, mà lại là định ra từ nhỏ, sợ cũng không thích hợp, mà Hứa gia so với Định thân vương phủ thì tính là gì chứ.

Có lẽ nàng nên nói rõ ràng với Diệp Trì, một mực miễn cưỡng cự tuyệt, có lẽ càng làm cho hắn sinh ra câu không được thành ra cô chấp, dù sao, nàng cũng không muốn cùng hắn dây dưa, nàng và cha mới vừa có được cuộc sống an ổn, nàng không muốn lại có bất kỳ biến cố gì nữa.

Tiếp xúc trong hai ngày này, làm cho Thời Tiêu cảm thấy có lẽ có thể đành hoàng nói đạo lý với hắn, nghĩ như vậy, tranh thủ ngày hôm sau nhà bên cạnh cưới vợ, lúc cha nàng, Quyên Tử và bọn Bảo Trụ sáng sớm cũng đi theo hỗ trợ tham gia náo nhiệt, Thời Tiêu nghĩ nên nói rõ với Diệp Trì.

Buổi trưa nấu vài món ăn, dọn ra dưới cây hòe ngoài sân, không cần nàng gọi, từ buổi sáng sau khi mọi người ra ngoài, Diệp Trì vẫn vây quanh ở bên cạnh nàng.

Nàng dọn dẹp nhà cửa, hắn sẽ cầm chổi giúp quét dọn, quét xong rồi, thật sự tìm không ra việc để làm nữa, sẽ giúp chẻ củi, Diệp tiểu gia nào đã trải qua việc này, ngay từ đầu bỏ bữa bữa lộn xộn, cũng may tay nghề không được nhưng khí lực lại lớn, bỏ tới bỏ lui cũng miễn cưỡng thuận tay, bỏ xong xếp thành đống ngay ngắn, lại sắp tới đây, giúp đỡ vợ hắn thái đồ ăn, một bên thái đồ ăn một bên nhìn Thời Tiêu cười ngây ngô.

Có đôi khi làm Thời Tiêu cũng không biết là nên xấu hổ hay là nên trừng mắt hắn, bởi vì đồ ăn tiểu gia hắn thái, cơ hồ không có còn lại cái gì, cái này mà gọi là thái đồ ăn sao, quả thực chính là phá hoại thì có.

Nhưng cuối cùng Thời Tiêu cũng nhịn xuống, dù sao cũng chỉ ngày hôm nay thôi, cứ để hắn tùy tiện đi, Diệp Trì cảm thấy, nửa buổi này quả thật còn khoái hoạt sung sướng hơn cả hai mươi năm trước của hắn, đi theo bên cạnh vợ hắn vòng tới vòng lui, dù chưa từng trải qua việc như vậy, nhưng trong đầu quả thật rất vui mừng.

Bản thân hắn suy nghĩ, muốn sau này đều có thể như vậy, hắn tình nguyện buông tha tước vị tiểu vương gia chỉ cần cùng vợ hắn sống cuộc sống gia đình hạnh phúc, nhìn vợ hắn làm đồ ăn ngon, hắn giúp đỡ dọn lên bàn, cầm bát đĩa ngồi xuống, đợi vợ hắn thu thập xong tới đây cùng hắn ăn, loại cảm giác này giống như vợ chồng son, càng nghĩ trong lòng Diệp tiểu gia càng thấy thích.

Khi Thời Tiêu từ nhà bếp đi ra, còn cầm theo một bình rượu ấm, trông thấy dáng vẻ trông mong này của Diệp Trì, trong lòng có chút không đành lòng, đến cùng lắc đầu, nàng không đành lòng cái gì, vốn nàng và hắn không nên dây dưa cùng một chỗ.

Diệp Trì thấy vợ hấn còn cầm bầu rượu trong tay, càng kích động, suy nghĩ đây là muốn sớm uống chén rượu giao bôi sao, hung phấn tay chân cũng không biết để ở chỗ nào, xoa xoa đôi bàn tay, vội vàng qua đi nhận bầu rượu, đặt chiếc đĩa vào trong tay nàng: “Nào, chúng ta ăn thôi!”

Thời Tiêu nhìn chung quanh một chút: “Đặc Lộc đâu rồi, sáng sớm đã không nhìn thấy hấn?”

Trong lòng Diệp Trì nói, khó khăn lắm hai người mới được ở cùng một chỗ, sao có thể để Đặc Lộc ở kế bên nhìn, sớm đã hấn đuổi ra ngoài viện ngồi rồi: “Đừng quản hấn, nhất định đã chạy đi đâu chơi rồi.” (Đặc Lộc ủy khuất nhấc tay, gia, ta so với Đậu Nga còn oan hơn, gia nhà hấn mất lộ ra hung quang, ít con mẹ nó nói nhảm đi, tiếp tục giả vờ chết cho gia, quấy rối chuyện tốt của gia và nàng dâu, gia một cước đạp chết người, Đặc Lộc tủi thân mà không dám nói gì lủi thủi quay trở ra.)

Thời Tiêu gật gật đầu: “Này ăn đi.”

“Ừ, để ta rót rượu.” Diệp tiểu gia hết sức ân cần rót cho vợ hấn một chén rượu, lại rót đầy cho mình, đang suy nghĩ phải nói gì, vợ hấn đã mở miệng trước: “Tiểu vương gia, ngày ấy ở trên cầu Bích Ba, nhờ người cứu tiểu nữ, còn chưa có tạ ơn người, rượu này coi như tiểu nữ cảm ơn, tiểu nữ tử tử lượng kém, không thể uống nhiều, chỉ là tấm lòng thôi.”

Ý thức trong đầu Diệp Trì lúc này đã thành bột nhão rồi, trong mắt chỉ còn lại khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của vợ hấn, căn bản là không nghe được ý tứ trong lời nói của vợ hấn, há miệng cười vô cùng ngu ngốc, đợi vợ hấn nhấp một hơi, mới nhưống cổ lên rót một chén mới nói: “Còn khách khí với ta làm gì, hai ta không cần cảm ơn đâu.” Trong lòng nói, dù thế nào cũng là vợ ta, đâu cần phải xa lạ như vậy.

Thấy vợ hấn lại giơ chén rượu lên nói: “Còn phải tạ ơn tiểu vương gia không chê viện tử này của chúng ta rách nát, ở đây hai ngày với chúng ta, còn giúp chúng ta sửa phòng, tiểu nữ không biết nên tạ ơn tiểu vương gia như thế nào.”

Diệp Trì rớt cuộc nghe ra chỗ không đúng, hậu tri hậu giác nhìn chằm chằm vào vợ hấn xem xét tường tận trong chốc lát, thấy trong miệng vợ hấn mặc dù luôn miệng nói tạ ơn, nhưng trên mặt biểu hiện vô cùng lạnh lùng, ý tứ này nhìn sao cũng không có dáng vẻ thân thiết.

Nụ cười trên mặt Diệp Trì cứng đờ, đôi mắt híp híp, dứt khoát trực tiếp hỏi nàng: “Nàng nói những thứ này là có ý gì?”

Thời Tiêu hít sâu một hơi nói: “Không có ý gì khác, chính là tạ ơn tiểu vương gia, còn có, nhìn bệnh tiểu vương gia cũng đã khá hơn, có phải người nên trở về Vương phủ hay không, dù sao vẫn ở chỗ chúng tôi cũng không tốt lắm.”

Sắc mặt Diệp Trì liền đen lại, cắn răng nói: “Nàng đây là đuổi gia đi?”

Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn hấn, có chút không rõ hấn buồn bực cái gì, chẳng lẽ hấn còn muốn ở lại nơi này cả đời: “Tiêu vương gia ở chỗ của chúng tôi đã hai ngày, ở nữa sợ trưởng bối Vương phủ sẽ nhớ thương, còn có, ta và Quyên Tử tỷ dù sao cũng là cô nương chưa thành hôn, giữ một nam tử như tiểu vương gia ở nhà, thời gian dài sợ sẽ có lời ong tiếng ve.”

Thời Tiêu vừa nói xong, khuôn mặt Diệp Trì đã đỏ lên, trong đôi mắt đang nhìn nàng chăm chăm dường như có hai đóa ngọn lửa đang cháy, dáng vẻ có chút dọa người, Thời Tiêu vô thức rụt người lại.

Diệp Trì hận không thể vươn tay bóp chết nha đầu không có lương tâm này, không ngờ cố gắng hai ngày nay của hấn đều đổ sông đổ biển hết, nàng một chữ tạ ơn liền đẩy hấn ra xa tám trượng, đã thế hôm nay hấn còn ngốc nghếch mà vui mừng phấn khích, cho rằng nàng có tình ý với hấn rồi, nhưng chỉ là hấn tự mình đa tình, nàng chính là muốn đuổi hấn đi trong lời ngon tiếng ngọt.

Tâm tư của nàng đối với hấn, một chút nàng cũng không có nhìn trúng hấn, Đắc Lộc thực ra nói rất đúng, đây chính là nha đầu sắt đá, lòng của nàng là tảng băng mà, hấn sưởi thế nào cũng không nóng nổi.

Diệp Trì cảm thấy tức giận, cảm thấy khó chịu, còn có không cam tâm, hấn cơ hồ cần rằng nghiêng lợi nói: “Con mẹ nó nói cho dễ nghe đi, nàng trực tiếp nói cho tiểu gia, có phải muốn đuổi tiểu gia đi hay không?”

Nói thật, Thời Tiêu hiện tại có chút sợ hấn, Diệp Trì như vậy không giống với Diệp Trì nàng đã gặp trong hai ngày này, lúc này Diệp Trì nóng nảy giống như một con dã thú bất cứ lúc nào cũng có thể nhào tới, nhưng Thời Tiêu biết mình không thể lùi bước, có sợ cũng không thể lui, nói cho cùng, nàng và hấn không nên ở cùng nhau.

Nghĩ đến đây, nàng cố gắng ổn định lại tâm trạng, nhìn hấn nói: “Nơi này của chúng ta là miếu nhỏ, chứa không nổi tiểu đại phạt là vương gia đây.” Vừa dứt lời chợt nghe ba một tiếng, Diệp Trì một quyền nện trên bàn, xem ra cái bàn nhỏ làm bằng gỗ cây du không chịu nổi khí lực của hấn, một lát sau đứt thành 2 đoạn, trên bàn chén đĩa đựng thức ăn, bầu rượu, ly, toàn bộ rơi trên mặt đất, lăn lóc khắp nơi.

Thời Tiêu lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn hấn, Diệp Trì chà xát tay một chút mới đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng hấn lên, tràn ngập châm chọc giọng nói: “Nàng tưởng gia thích ngôi miếu đồ nát này của nàng à, gia bất quá chỉ cảm thấy mới mẻ, chưa từng thấy chỗ nào mộc mạc như vậy thôi, nàng cũng đừng tưởng rằng gia thật sự nhìn trúng nàng, người như nàng vậy, trên đường lớn gia tùy tiện tóm một cái cũng được một bó to, sợ dĩ chi với nàng hai ngày, là vì gia ăn nhiều thịt cá, trong đầu ngán muốn chết, muốn cháo trắng rau dưa như nàng để giải sầu, Xuân Phong Lâu, Thúy Hi Lâu, Tiêu Tương Các, toàn là những nơi có tiếng ở Tứ Cửu Thành này, nàng đi nghe ngóng thử, có chỗ nào mà gia không có nhân tình đâu, nàng tưởng gia không có không được à, người như nàng ấy, có cho không, tiểu gia cũng còn ngại đấy.”

Diệp Trì thật sự bị chọc tức, tức giận không lựa lời mà nói, lời kia từ trong miệng chui ra, căn bản chưa hề suy nghĩ trước sau, chỉ nghĩ làm sao cho hả giận thôi.

Sắc mặt Thời Tiêu hơi tái, tuy đã sớm biết cái thằng nhãi này là một tên hoàn khổ, nhưng hai ngày này ấn tượng có chút chuyển biến, nhưng lúc này hắn nói ra những lời này, Thời Tiêu mới giật mình cảm thấy, Quyên Tử nói thật không sai, cái thằng nhãi này căn bản cũng không phải thứ gì tốt...

Chương 35

Diệp Trì vừa nói xong liền thấy hối hận, hối hận thì hối hận, nhưng lời nói cũng đã thốt ra rồi, đường đường hán tử cao bảy thước, một lời đã nói ra không có lý nào thu hồi lại được, nếu như có cái bậc thang thì may ra.

Nghĩ như vậy liền liếc nhìn Thời Tiêu, suy nghĩ nếu nàng cảm thấy ủy khuất, tí tách rơi hai giọt nước mắt hoặc tỏ vẻ đáng thương nhìn hắn, hắn liền dứt khoát xuống nước, dù sao trong nội viện này cũng không có người khác, hắn dẫu dằn nói hai câu nhận sai cũng không có người nào biết.

Nhưng điều hắn nghĩ chỉ dành cho nha đầu yếu ớt mong manh bình thường, còn nha đầu này tim cứng còn hơn đá, nửa điểm ủy khuất cũng không có, nghe hắn nói mấy lời khó nghe như thế, mặt không hề biến sắc, cứ nhàn nhạt nhìn hắn như vậy, trong mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thật có thể làm rét lạnh lòng người ta: “Như vậy cũng tốt, tiểu vương gia nên đi tìm những nhân tình kia chơi đi, đừng quấy nhiễu cuộc sống thanh tịnh của tiểu nữ, hai ta chẳng dính dáng gì với nhau, tiểu nữ còn có chút việc, không thể tiễn tiểu vương gia rồi.” Nói xong không đợi Diệp Trì lên tiếng đã xoay mặt đi vào nhà.

Diệp Trì tức giận, khuôn mặt xanh mét, đi vài bước ra tới cửa, nhắc chân vừa muốn đá văng cửa, nhưng lại chợt nhớ tới, đá văng cửa hắn có thể nói cái gì, vừa nãy lời nói cự tuyệt cũng đã nói ra rồi, chẳng lẽ hắn còn có thể mặt dày vô lại không thừa nhận, mặc dù da mặt hắn dày thì hiện tại cũng nên chấm dứt thôi, mà thôi, người đã vô tình ta, mắc gì phải dán khuôn mặt nóng của mình vào bờ mỏng lạnh của nàng, một lần hai lần thì còn được, làm hoài thì mất hay, việc này chung quy phải người tình ta nguyện, chứ chỉ có một mình hắn lao đầu vào thì có ích lợi gì.

Nghĩ như vậy, chợt thấy không có ý nghĩa, rút chân về, xoay người bước nhanh ra viện, đi ra cửa viện, Đắc Lộc đã dắt ngựa chờ ở bên ngoài rồi, Diệp Trì tức giận trừng mắt liếc hắn một cái nói: “Người hay quá nhỉ.”

Trong lòng Đắc Lộc nói không phải nô tài hay, mà là tiểu gia ngài bị ma nhập, chuyện này rõ ràng thấy đã không được, ý tứ sáng sớm hôm nay của nha đầu kia, Đắc Lộc thấy cũng muốn ghen cái rắm, mấy ngày này, có lúc nào thấy

nha đầu kia cho gia chút hòa nhã đâu, hiện tại thì thấy hòa nhã rồi đó, ai ngờ chỉ là sử dụng chiêu mềm để đuổi gia đi mà thôi.

Trong lòng Đắc Lộc chỉ mong sao, tiểu gia nhà bọn họ tuy nói trước kia cũng lêu lổng ở bên ngoài không về nhà, nhưng vài ngày cũng không thành chuyện thế này, hôm qua gã sai vặt trong phủ nói, lão Vương phi hỏi hơn 10 lần gia đang ở chỗ nào, bây giờ nếu tiểu gia kích động ở chỗ này mười ngày nửa tháng, trong phủ còn không phải rối loạn sao.

Nhưng hấn khuyên mấy lần cũng không có tác dụng, nha đầu kia đuổi tiểu gia đi há không phải vừa vặn sao, vì vậy, Đắc Lộc sáng sớm liền chuẩn bị ngựa chờ ở bên ngoài, chỉ chờ Diệp Trì vừa ra tới rời khỏi cái chỗ rách nát này.

Nghĩ như vậy vội nói: “Phong nhị gia vừa sai người gửi thư cho ngài, nói mấy ngày rồi chưa tụ họp, đã bày tiệc ở Nhạn Lai Lâu rồi, đang chờ gia qua uống rượu.”

Diệp Trì nghiêng người lên ngựa, cầm dây cương mắt lại không ngừng nhìn cửa viện, trong bụng nói thầm, chỉ cần nàng đi ra liếc hấn một cái, hấn liền có một lý do để lưu lại.

Vừa nghĩ như vậy, chỉ thấy cửa viện kết một tiếng mở ra, trong lòng Diệp tiểu gia vui mừng quá xá, y như nhật được thỏi vàng, suýt tí nữa là đã toét miệng cười, người đáng yêu kia đi ra, liền đem bao quần áo trong tay đưa cho Đắc Lộc nói: “Quần áo của tiểu vương gia nhà các người.” Liền xoay người đi vào, từ đầu tới đuôi ngay cả liếc mắt cũng không có nhìn tới Diệp Trì.

Về mặt Diệp Trì tức giận, trên ngựa khễ vươn tay, cắn răng nói: “Đưa túi y phục cho ta.”

Đắc Lộc vừa thấy sắc mặt kia của gia, nào dám không thuận theo, vội vàng đưa tới, Diệp Trì cầm trong tay, càng nghĩ càng ghen khuấy, càng nghĩ càng oán hận, tay run lên mở bao quần áo ra, lấy quần áo ra, hai tay phanh ra xé làm hai ném dưới ngựa, quát to một tiếng: “Đi.” Thúc vào bụng ngựa chạy như điên. Đắc Lộc nhìn quần áo rách làm hai trên mặt đất, dậm chân, cũng vội vàng chạy theo.

Đội hai chủ tớ rời đi, Thời Tiêu mới từ trong sân đi ra, ngẩn ngơ nhìn quần áo rơi trên mặt đất một hồi, cuối cùng thở dài, nhặt lên rồi quay trở về, chợt nghe có người gọi nàng: “Thời gia muội tử.”

Thời Tiêu nhìn sang, thấy là nhị tú nương khuê nữ của Phan quả phụ, vội vàng giấu quần áo trong tay ra phía sau, nói: “Tú nương tỷ tỷ sao hôm nay rảnh rồi như vậy?”

Phan tú nương đi tới, ánh mắt lòng vòng ở sau lưng nàng nói: “Nương ta bảo đến đưa mẫu hoa văn cho người, nói muội muội là phúc tinh, lần trước sau khi muội muội rời khỏi cửa hàng nhà chúng ta, nương ta liền nhận thêm mấy việc, không chỉ may quần áo, còn có khăn trùm đầu, khăn, vớ giày nguyên bộ đều có,

còn cố ý dặn dò cả mẫu hoa văn, có một cái ngũ phúc phủng thọ, có một phúc thọ song toàn, còn có cái tứ hợp như ý đầy, nương ta một người làm không nổi liền nghĩ đến Thòi muội muội được việc, liền muốn nhờ muội muội giúp đỡ chút ít, nhưng mấy ngày nay không thấy muội muội đi tới cửa hàng, sợ không kịp nên dứt khoát bảo ta đưa tới, nhờ muội muội tốt xấu gì cũng giúp đỡ một ít, tránh làm lỡ chuyện tốt của khách hàng.”

Phải nói rằng Phan tú nương hôm nay thật đúng là không có nói dối, nương nàng ta gần đây nhận nhiều việc làm không hết, liền nhớ tới Thòi Tiêu, nhưng đợi mấy ngày không thấy đến nên sáng sớm hôm nay mới bảo khuê nữ của bà đi một chuyến.

Phan tú nương mới đầu không chịu đi, sáng sớm không có xe ngựa cũng không có kiệu, tuy nói không xa, nhưng đi cũng phải mất hai khắc, hôm nay trời nắng, không chừng liền nám đen, kéo dài một lát, nương nàng ta tức giận, chỉ nàng mắng: “Ông công nuôi người tốn thức ăn, nếu như người động tay giúp đỡ nương một chút, nương cần gì phải nhờ tới người ta, người hay lắm, thêu cũng thêu không được, bây giờ kêu người đi một chuyến, người còn kì kèo không chịu đi, thế này đi, bây giờ nương không mở cửa hàng nữa, cửa hàng mà đóng thì nương không tốn hao hết, nhưng nương nói cho người biết, còn muốn mặc quần áo lòe loẹt hay hoa văn mới nhất gì đó thì người khỏi phải nghĩ đến nữa, kiếm không ra tiền thì người chờ ăn không khí đi.”

Phan tú nương thấy nương nàng thật sự tức giận, liền cũng không dám kì kèo nữa, cầm lấy mẫu hoa văn làm bầm một câu: “Ai nói ta không đi, dù sao cũng phải chờ ta rửa mặt xong chải đầu đã! Không rồi bù như vậy đi ra ngoài, để người ta thấy há không phải chê cười ta chết sao.”

Nương nàng hừ một tiếng, đuổi nàng một cái nói: “Thừa lúc còn sớm mà thay đổi quần áo của người đi, người nhìn xem có nữ nhân nhà đình hoàng nào mà ăn mặc giống người đi ra đường không, chúng ta cũng không phải nhà cao cửa rộng, người mặc quần áo tơ lụa đi ra ngoài như vậy, nhờ khiến người ta nổi lòng tham, tưởng người là nhà giàu mà cướp, xem có oan uổng hay không.”

Khuyên can mãi, Phan tú nương mới thay một thân quần áo hơi cũ, thế nhưng đóa hoa mẫu đơn bên tóc mai vô luận thế nào cũng không chịu lấy xuống, cứ như vậy mà đi, trên đường đi cũng gây chú ý không ít.

Đến phố nhỏ Tỉnh Thủy, vừa muốn đi vào trong, thì thấy gã sai vặt bên cạnh vị công tử ngày đó đi vào cửa hàng nhà nàng đang dẫn ngựa đứng trước cửa viện.

Hai mắt Phan tú nương sáng lên, suy nghĩ hôm nay nàng có thể gặp vị công tử kia rồi, liền không vội vã đi tới mà trốn ở chân tường bên kia nhìn.

Mắt nhìn Diệp Trì đi ra lên ngựa, Thòi Tiêu chạy đến đưa bao quần áo, công tử kia xé quần áo trong bao thành hai khúc, vút trên mặt đất nghênh ngang rời đi, Thòi Tiêu ngẩn ngơ một lát liền nhặt quần áo lên.

Phan tú nương trong lòng liền suy nghĩ, hai người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dáng vẻ công tử giống như là nhìn trúng Thời nha đầu, ngày đó còn lén lút ở phía sau, hôm nay đã tới cửa rồi, nghĩ vậy âm thầm nhếch miệng, thầm nghĩ đã nói Thời nha đầu cũng không phải người hiền lành gì, nếu thật hiền lành, làm sao nam tử lại đến nhà.

Nhưng sắc mặt vị công tử kia rõ ràng chính là tức giận, chẳng lẽ cãi nhau, hoặc là, công tử kia chán nha đầu kia rồi nên ném qua tay.

Nghĩ như vậy, trong đầu Phan tú nương dễ chịu một ít, suy nghĩ chút nữa nghe ngóng lai lịch của công tử này, thật không uổng công sáng sớm nàng đi chuyện này rồi.

Thời Tiêu nào biết được tâm tư của nàng ta, nghe ý của nàng ta, nói một hồi cũng không rõ, liền nói: “Tú nương tử tử vào phòng ngồi đi, đi một đoạn đường rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút, uống chén nước, rồi nói rõ ràng với ta, cái nào gấp hơn thì ta tranh thủ làm trước, cái nào chưa vội thì ta từ từ làm.”

Nói xong để tú nương đi vào, Phan tú nương vừa vào viện, liền thoáng nhìn bàn chén bát phía dưới cây hòe chưa kịp thu dọn, thầm nghĩ, quả thật là cãi nhau.

Thời Tiêu bảo nàng vào phòng Quyên Tử ngồi xuống, lợi dụng thời gian đi rót nước thì thu dọn sơ chiếc bàn ngoài kia rồi mới đem nước vào phòng cho Phan tú nương, cầm mẫu hoa văn nàng ta mang đến nhìn, thấy đều là việc thù vô cùng tỉ mỉ, liền nói: “Mấy cái này phải làm trong bao lâu?”

Phan tú nương uống một hớp nói: “Cái ngũ phúc phủng thọ này thì cần gấp hơn một chút, tháng sau cần tới, còn hai cái còn lại không vội, mẹ ta nói rồi, trước Trung thu làm xong là được.”

Thời Tiêu nhẹ nhàng thở ra: “Này thì được, chứ gấp quá thì không làm kịp đâu.” Nói xong nàng phân mẫu hoa văn này ra gói kỹ để ở một bên, từ trong khay lấy ra một đôi giày đưa cho Phan tú nương: “Đúng lúc tử tử đến, đem đôi giày này về cho thăm, hy vọng thăm không chê.”

Phan tú nương nhận lấy mà ngay cả lời nói khách khí cũng không có, Thời Tiêu từ trước đến nay biết rõ tính tình của nàng ta nên cũng không để ý, lại nghe Phan tú nương hỏi: “Vừa nãy ở ngoài cửa nhìn thấy một công tử từ nhà của người đi ra, là thân thích nhà người hay sao?”

Ánh mắt Thời Tiêu lóe lên, suy nghĩ đừng nói Phan tú nương này nhìn trúng Diệp Trì đấy nhé, sớm nghe người ta nói qua, nhị khuê nữ của Phan quả phụ mắt cao, nói bao nhiêu nhà chồng cũng không thành, không phải ngại nghèo, chính là ngại người ta không thân phận, luôn mồm nói không muốn gả qua phải chịu đói chịu khổ, Thời Tiêu thấy Phan tú nương chính là bị nương nàng nuông chiều sanh hư, nghĩ cứ muốn trèo cao hưởng phúc, nào biết những nhà cao cửa rộng như thế sao có thể nói trèo là trèo, không môn đăng hộ đối, cho dù có trèo được thì cũng sẽ chịu đau khổ thôi.

Đặc biệt là cái thằng nhãi Diệp Trì kia cũng chẳng phải người tốt lành gì, nêu nàng đi nói với nàng ta, trở về nàng ta mà nghĩ không thoảng đi kiếm tên kia, nhất định sẽ bị Diệp Trì nhục nhã một trận, chẳng phải là tự tìm phiền não sao.

Nghĩ đến liền nói: “Không phải thân thích của nhà ta, là gõ cửa hỏi nhằm nhà thôi.”

Tú nương nghe xong sắc mặt liền khó coi: “Ai ôi!!! Lời này của muội muội là lừa muốn ai đó, đi gõ nhằm cửa à, sao không nói là gõ đúng cửa nhà của muội, muội muội không muốn nói thì không nói, hà tất dùng những lời nói dối này qua loa với ta, không sợ người khác đoạt nam nhân của muội muội à.” Quảng lại câu nói liền nhắc mông rời đi.

Thời Tiêu nói mấy câu ngăn nàng ta lại cũng không được, cố tình đuổi theo nói với nàng ta cho rõ ràng, rồi lại nghĩ, Phan tú nương này là một người hồ đồ, nàng ta tính toán thiệt hơn với mình, nàng có nói cái gì nữa cũng không tốt, dứt khoát cho nàng ta cảm thấy như vậy cũng tốt, tránh khỏi trêu chọc đến Diệp Trì, chọc ra chuyện lớn, mặc dù không để ý tới nàng ta, nhưng nương nàng ta đối với nàng cũng không kém.

Nghĩ như vậy, cũng liền không có phản ứng lại chuyện này nữa, dù sao Diệp Trì cũng đã rời đi, nàng với cha tiếp tục cuộc sống yên tĩnh, nhưng vẫn là câu nói xưa kia, không sợ kẻ trộm trộm chỉ sợ kẻ trộm nhớ thương, Thời Tiêu chỉ muốn trải qua cuộc sống yên tĩnh, từ lúc nàng bắt đầu trêu chọc Diệp Trì, nghĩ tới cuộc sống gia đình yên tĩnh, vậy thì hai chữ yên tĩnh, khỏi phải nghĩ đến...

Chương 36

Nhạn Lai Lâu, Diệp tiểu gia thấy mấy vị huynh đệ cũng không thềm chào hỏi đã kê đưa rượu lên, rượu vừa lên bắt chập tất cả đã làm một bình, mắt thấy vừa nhật lên hũ thứ hai, Phong Cẩm Thành liếc mắt ra hiệu Hồ Quân một cái, Hồ Quân hiểu ý, khẽ vươn tay đoạt bầu rượu nói: “Cho dù rượu hôm nay ngon, cũng không thể tiện nghi cho một mình ca ca được, mấy người chúng ta còn đây mà, vả lại, uống như vậy có ý nghĩa gì, đợi lát nữa gọi kỹ nữ đến, cùng với tiểu khúc mềm mại du dương mới say lòng được.”

Cái gì còn đỡ, chứ Diệp tiểu gia nghe xong hai chữ mềm mại liền nhớ tới nàng dâu không biết tốt xấu tim như sắt đá, vợ hấn là người phía nam, giọng nói mềm mại ngọt ngào rất êm tai, nhưng lại lạnh lùng quá, có thể làm tim gan người ta đông cứng, mấy câu hôm nay giống như chỉ ước gì nhanh chóng đuổi hấn đi để mắt không thấy tim không phiền.

Hấn không rõ, hấn đâu có chọc gheo chỗ nào làm nàng phiền đâu, sống hai mươi năm, lần đầu bị một nha đầu ghét bỏ như vậy, nếu là người khác thì không

sao, nhưng đó lại là người Diệp tiểu gia hấn nhìn trúng, bỏ thì không nỡ bỏ, còn không bỏ qua, hôm nay đã như vậy thì hấn nên làm gì nữa đây.

Chẳng lẽ lại tiếp tục vô lại, trêu ghẹo một hai lần nữa? Cho dù da mặt hấn dày nhưng hấn cũng thấy mất mặt, nếu không thì theo biện pháp tiểu tử Đắc Lộc kia cướp đoạt, nhưng tính tình của vợ hấn, đừng thấy mềm mại, thực ra rất cứng rắn, hấn sợ lại xảy ra chuyện gì, chủ yếu vẫn là hấn không bỏ được, không nỡ bức bách nàng, nếu như vậy thì hấn và Quách Đại Bảo có gì khác nhau đâu, Diệp Trì hấn tuy không được tốt cho lắm nhưng cũng không thể làm ra chuyện cưỡng đoạt dân nữ.

Cần phải là người tình ta nguyện, đến lúc nào mới được đây, ý tứ hôm nay của vợ hấn, một hồi sau Diệp Trì mới ý thức được, chuyện này có lẽ thực không dễ dàng như hấn nghĩ, vợ hấn nói gần nói xa, ý tứ là không chỉ không nhìn trúng hấn mà còn liên quan xuất thân của hấn, tước vị của hấn, cha mẹ của hấn, thậm chí tổ tông của hấn, cái nào nàng cũng không vừa ý, cái này gọi là chuyện gì vậy.

Càng nghĩ càng buồn bực, càng buồn bực càng sầu, sầu liền muốn uống rượu, đoạt lại bầu rượu, Hồ Quân đang muốn đoạt lại của hấn liền bị vị này trừng mắt: “Dù thế nào, hôm nay người cũng không được khó chịu với gia.”

Hồ Quân thấy rõ ràng đã say mất rồi, tuy nói tử lượng của Diệp Trì cao hơn mấy người bọn họ, nhưng tử lượng cao cũng không chịu nổi uống rượu giải sầu, trong lòng một khi đã có chuyện buồn thì cho dù tử lượng của người cao thế nào thì uống rượu vào cũng đảm bảo sẽ say ngay.

Hồ Quân nghĩ muốn khuyên nhủ, thích thú tiến tới nói: “Ta nói ca ca này, chẳng phải chỉ một người nha đầu thôi ư, tại sao lại phải như thế, người nêu thật sự thích, chuyện này cứ giao cho huynh đệ lo liệu, ngày mai ở biệt viện ngoại thành của Cẩm Thành, ngài đến động phòng thôi!”

Diệp Trì trừng mắt hấn: “Người con mẹ nó bớt nghĩ ra mấy chủ ý cùi bắp đi, nàng là ai biết không, nàng là vợ ta, nếu nói về lễ phép, tiểu tử người thấy nàng phải quỳ lạy dập đầu gọi chị dâu, dám đánh chủ ý lên nàng, không muốn sống nữa hả.”

Hồ Quân gãi gãi đầu: “Hắc, ta đây không phải không có chuyện gì làm kiếm chuyện chơi đâu, huynh đệ có lòng tốt như thế, ca ca còn không cảm kích, được rồi, vậy ngài tiếp tục uống rượu giải sầu đi, nhưng, rốt cuộc là mỹ nhân thần tiên gì, ngày nào đó ta thật muốn nhìn thấy để mở mang kiến thức, có thể chinh ca ca nhà chúng ta thành như vậy, thực thật sự có tài mà.”

“Không phải thần tiên mà là yêu tinh, tiểu yêu tinh, tiểu yêu tinh giày vò lòng tiểu gia khó chịu...” Trong miệng Diệp Trì lẩm bẩm, cầm theo bầu rượu đứng lên, thất tha thất thểu đi qua ngòi trên lan can bạch ngọc bên ngoài thềm cửa sổ, ngựa cỏ lại uống nửa hũ.

Hồ Quân sợ hấn chóng mặt mà cắm đầu xuống, đây là lần ba nếu thật sự cắm đầu xuống, cho dù không chết người thì cũng ngã hồng mắt, vội vàng đi tới túm hấn xuống.

Đội hai huynh đệ đi ra, Cẩm Thành mới hỏi Tả Hoành: “Người nhìn thấy chưa? Là lớn lên chim sa cá lặn khiến Diệp tiểu gia đầu óc u mê hay là có chút tâm tư nhỏ nhỏ sử dụng thủ đoạn?”

Tả Hoành lắc đầu: “Người nhìn ý tứ của Diệp Trì đi, nếu nha đầu kia dùng thủ đoạn thì tốt rồi, tóm lại có thể thuận theo ý của hấn, cũng khỏi phải bị hành hạ như thế, muốn nói đáng về a! Cũng chỉ có thể coi là thanh tú, nhưng ở trong mắt Diệp Trì thì đó chính là tiên nữ, bằng không thì cũng không thể vừa thấy nha đầu kia liền làm ra chuyện ngu ngốc, về phần tính tình, nói như thế nào nhỉ, hiện tại tuy rằng ở trong đại tạp viện ở phố nhỏ Tỉnh Thủy, cũng không có lai lịch gì, coi là thư hương thế gia, cha nàng là tú tài, nàng cũng đọc qua sách, rất có thể vì vậy mà bên trong có vài phần khí chất của người có học, nghèo thì nghèo nhưng thanh cao, bên ngoài nhìn rất mềm mại, nhưng bên trong tính tình cứng rắn, hiểu biết không ít, nói tóm lại, một câu thôi, chính là oan gia kiếp trước khắc tinh kiếp này của tiểu gia chúng ta.”

Phong Cẩm Thành hơi có chút ngoài ý muốn, ngược lại thế nào cũng không nghĩ tới là loại người như vậy, nếu nói thật sự là người có tâm tư thì thật đúng là không cần tốn sức, trong lòng chỉ cần có ham muốn, chỉ cần cho đầy đủ ngon ngọt, không có chuyện nào là không được, sợ là sợ loại không có nhu cầu, Thánh nhân nói biết bỏ đi dục vọng mới thành được đại sự, người này một khi không suy nghĩ gì, người có thể làm gì được nàng đây.

Diệp Trì phú quý, lại hiền hách, lại si tâm, có ích lợi gì a, người ta muốn cuộc sống yên bình, nói không chừng trong lòng còn cho rằng Diệp Trì tội tệt, là con nhà giàu phải sống dựa vào tổ tông, đây mới thật đúng là có chút phiền phức.

Tả Hoành thấy Cẩm Thành cũng nhú mày, liền nói: “Có phải người cũng cảm thấy khó hay không, hay tiểu gia ta quay về hành động đi, làm như báu vật không bằng, ai đụng vào cũng không được, bằng không thì theo cách của Hồ Quân, miễn giải quyết xong là được rồi, tính tình cương trực thì sao chứ, còn có cha nàng mà, bắt được cha nàng, không tin nàng không sợ chết, vấn đề là tiểu gia ta không bỏ được, tục ngữ nói đúng quá mà, không nỡ bỏ con nít sao bầy được sói, tiểu gia đây chính là quá mềm yếu, để nha đầu kia bắt được thóp, sao cũng không thể động đây.”

Phong Cẩm Thành nói: “Cũng không phải không có cách nào khác mà.”

Tả Hoành nghe xong vội nói: “Thật có biện pháp thì nói nhanh lên đi, ta làm cho hấn, cũng đỡ phải bị giày vò theo hấn, nhanh nói biện pháp gì đi?”

Cẩm Thành nói: “Sử dụng chút ít mảnh khốc để gây ấn tượng trong lòng nha đầu kia.”

Tả Hoành mắt sáng ngời: “Người nói là...”

Phong Cẩm Thành ghé vào lỗ tai hắn, như vậy như vậy thì thắm một hồi, Tả Hoành vỗ đùi: “Cách này được đó, cứ làm như vậy đi, nhưng vị tiểu gia bên ngoài kia cũng không ngốc, lỡ để hắn nhìn ra thì phiền toái lắm.”

Cẩm Thành gờ chén lên nhấp một chút: “Yên tâm đi, đến lúc đó trong ánh mắt hắn còn nhìn được cái khác sao, nhìn tâm can kia của hắn còn không kịp đâu, việc thành hay không thì không biết, nhưng cũng có thể để cho hắn nếm chút ngon ngọt.”

Thời Tiêu nào biết được có người muốn tính toán nàng đâu, đuổi Diệp Trì đi, nàng lại tiếp tục quay về cuộc sống yên tĩnh như trước kia, chỉ có cha nàng là không ổn, không biết làm sao lại cảm thấy Diệp Trì là người tốt, từ lúc biết Diệp Trì rời đi, liền không ngừng hỏi Thời Tiêu: “Sao đang yên đang lành người lại đi mất, không phải là người đuổi hắn đi chứ?”

Thời Tiêu thở dài: “Hắn là thiếu gia nhà cao cửa rộng, mỗi ngày sơn hào hải vị lãng la tư lự, trải qua cuộc sống bần hàn như chúng ta, hai ngày này cảm thấy mới mẻ, nhưng mới mẻ qua đi, sao có thể tiếp tục ở với chúng ta được, lại sợ cha cản không cho đi, liền thừa dịp mọi người không có ở đây, xem như là con xua đuổi hắn, những lời kia của hắn cũng chỉ là nói chơi thôi, cha cũng đừng để ở trong lòng, mắc công người khác nghe thấy lại chê cười.”

Thời lão cha bị nữ nhi phá hỏng tâm tư, có chút không được tự nhiên ho khan một tiếng: “Đi thì đi, một nam tử độc thân, dù sao ở chỗ chúng ta cũng không phải là chuyện tốt.” Nói xong đi vào nhà rồi.

Thời Tiêu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bởi vì chuyện của Phan quả phụ, hai ngày này cũng không có đi ra ngoài, khi nhàn rồi liền thêu hoa, thêu hai ngày, thêu được một cái khăn tay, nghĩ cảm đến Phan gia bảo Phan quả phụ nhìn thử, nếu vừa mắt thì mới thêu tiếp.

Nghĩ như vậy ngày thứ ba liền muốn đi tới chỗ Phan quả phụ một chuyến, sáng sớm có chút việc vụn vặt nên trì hoãn chưa đi được, buổi trưa thì trời nắng to nên chuyển sang buổi chiều mới đi, thức ăn nấu xong hâm nóng để trong nồi, dặn dò Cầu Tử giữ nhà, dọn dẹp một chút liền ra cửa.

Phải nói từ phố nhỏ Tỉnh Thủy đến cửa hàng Phan quả phụ cũng không coi là xa, đi đường tắt còn gần hơn, Thời Tiêu muốn sớm về nhà liền quẹo vào trong ngõ hẻm mà đi.

Đi tới đi lui mắt thấy chỉ còn rẽ hai con phố nhỏ nữa là đến, nhưng lại bị một lão bà bà đi tới chặn đầu, thấy bà ta đi đứng không vững, đi hai bước phải dừng lại nghỉ một lát, trên lưng còn đeo một bó củi lớn.

Thời Tiêu nghĩ đến chợ không xa ở đằng trước, là nơi mua bán củi, mấy nơi này bán củi thật không có lương tâm, bà bà tuổi lớn như vậy, còn không giúp

đưa về nhà mà lại để bà công như thế, còn có trong nhà bà có người không, sao lại để bà đi một mình thế này.

Đang nghĩ nghĩ thì thấy lão bà bà kia chạy tới trước mặt, cả người nghiêng một cái, Thời Tiêu vô thức vội vươn tay đỡ bà cụ: “Bà lão coi chừng dưới chân, té là nguy hiểm lắm đó.”

Thời Tiêu nói xong cũng thấy lão bà bà không đi, nhưng cũng không ngẩng đầu lên, trời rất nóng mà trên đầu còn che một tấm vải dày màu đen, cả đầu lẫn khuôn mặt được che chắn rất cẩn thận.

Thời Tiêu thấy bà không đi, còn tưởng là bà bà không đi được, vội vàng hỏi thêm một câu: “Bà bà chỗ ở đâu, nếu không xa ta đưa bà đi.”

Bà bà này còn chưa chịu ngẩng đầu, Thời Tiêu suy nghĩ chẳng lẽ là người câm, nghĩ đến bà cụ vừa rồi không nhúc nhích, hay là nói bà ấy ngồi đợi ở chỗ này, nơi này cách cửa hàng Phan gia không xa, không bằng nàng đi gọi Phan quả phụ, không biết bà ấy ở đâu, nếu như biết, tìm người gọi con cháu của bà ấy, công bà ấy về nhà thì tốt hơn.

Nghĩ như vậy, liền nói với bà cụ: “Đằng trước không xa có một cửa hàng thợ may, ta cùng với chủ kia nhà quen biết, bà ở chỗ này đợi một lát, đợi ta tìm người đến giúp đỡ bà.” Nói xong đi tới phía trước một bước, không ngờ bà bà khẽ vươn tay bắt lấy cánh tay của nàng, khí lực lớn có chút kỳ lạ.

Thời Tiêu vừa quay đầu lại, nhìn thấy một ông trúc tối om, Thời Tiêu thầm nghĩ không xong nhưng đã muộn rồi, trong ông trúc phun ra một làn khói, không đợi nàng thấy rõ khuôn mặt người đối diện thì cũng đã hôn mê.

Lão bà bà khẽ vươn tay ôm lấy người, hất củi trên lưng xuống, kéo vải rách trên đầu xuống: “Ai ôi!!! Thực con mẹ nó ghen chết tiểu gia rồi, sao lại bắt gia giả làm kẻ ăn mày này chứ, Tả Hoàn, Tả Hoàn, huynh đừng có mà ở đó xem náo nhiệt nữa, mau tới hỗ trợ đem người đi đi, nếu để cho người ta nhìn thấy, một đời anh minh của tiểu gia ở kiếp này sẽ bị phá hủy...”